

Federico Fuentes

Kriget i Ukraina, imperialismen och vänstern: Intervju med brittiske socialisten Phil Hearse

Ur *Links International Journal of Socialist Renewal*, 2 september 2022

Kriget i Ukraina har lett till skarpa meningsskiljaktigheter inom vänstern och bland fredsaktivister. Federico Fuentes samtalar med den brittiske socialistiske veteranen Phil Hearse, medlem av Anti*Capitalist Resistance, om att detta avspeglar djupa underliggande motsättningar om den internationella krisen. Samtalet kommer också in på de effekter som kriget fått i Storbritannien, kampen om ledningen över Tory-partiet och framväxten av *Enough is Enough* [Nu räcker det].

* * *

Strax efter den ryska invasionen av Ukraina skrev du att den lett till ”viss vilshenhet inom vänstern”. Vad tror du det beror på? Hur vill du karakterisera detta krig? Och är det något det senaste halvåret som fått dig att ändra dig i det avseendet?

Jag tror desorienteringen inom vänstern beror på komplexiteten i händelserna – att Ukrainas rättfärdiga försvarskamp för oberoende överlappas, och flätas in i, inom-imperialistiska konflikter och högerpolitikens och västliga militärers strävan efter krig mot Ryssland och Kina.

Kriget är total katastrof för Ukraina, Ryssland och världsekonomin. Det är svårt att överdriva den rena ondska och grymhet som den ryska armén ägnat sig åt, en fortsättning av vad Putin gjort i Tjetjenien och Syrien – massiva angrepp med flyg, artilleri och raketer på bostäder, sjukhus, shoppingcentra och skolor, med enorma kostnader för civilbefolkningen. Tusentals civila har dödats och lemlästats. Över en miljon människor har tvingats lämna sina hem. Ukraina medger att 10 000 soldater dödats, men siffran kan vara dubbelt så hög. Och Ryssland har gjort än större förluster.

Sammanlagt har tusentals människor lidit irreparabla förluster – nära och kära som blivit dödade, familjer som splittrats och förstörda hem. Om socialism inte handlar om att stå upp mot den sortens barbari, då vet jag inte. Kostnaden för att återuppbygga Ukraina kan bli så hög som 100 miljarder euro och kravet att Ryssland ska stå för reparationerna är fullständigt befogat, även om jag har svårt att se hur det ska kunna ske utan förändring av regimen där.

En av de sorgligaste tv-bilderna från Ukraina visade en medelålders kvinna, som grät över döda familjemedlemmar och att deras lägenhet förstörts av en rysk robotattack. Hon sade: ”Jag är ryskspråkig och det är hela min familj också. Vi såg ryssarna som bröder. Nu gör de så här mot oss. Varför?”

Oavsett bakgrunden till konflikten ligger huvudansvaret givetvis hos Putin och det lilla koteri av nationalistisk extremhöger han omger sig med i Kreml. Putin och de nationalistiska ideologer som han lyssnar till, såsom Aleksandr Dugin,¹ påstår att det inte finns något land som heter Ukraina och vill införliva det med Ryssland.

Diskussionen inom den brittiska vänstern, med ekon i alla engelsktalande länder, har främst handlat om Nato och vapenleveranser till Ukraina. Min åsikt är att om man säger att Ukrainas folk har rätt att försvara sig så har de också rätt att skaffa vapen överallt där det är möjligt.

¹ Om denne, se artikeln ”Alexandr Dugin och fascism på vänsterkanten” i [Vart går Ryssland? Olycksbådande ideologiska tendenser](#) och [Den Duginska fascismen sveper över Ryssland](#) (i tidningen *Expo*)

Och det enda realistiska alternativet är Nato – det går inte att säga att detta är ett krig för nationellt självbestämmande, men att Ukraina inte har rätt till effektiva vapen för att kunna göra motstånd.

Men motstånd mot att förse Ukraina med vapen har varit något gemensamt för kommunistpartiet, *New Left Review*, Socialist Workers Party och ledningen för *Stop the War Coalition* (STW). Nu är detta emellertid inte längre någon särskilt akut fråga. Ukraina har redan fått enorma mängder vapen, främst från USA men också från Polen, Frankrike, Storbritannien, Slovakien och Tyskland. Kravet om att ”bevärma Ukraina” är lite överspelat.

Till kamrater som är överkänsliga för vapen från USA och andra Natoländer kan jag bara säga att det finns gott om historiska exempel på hur revolutionära eller progressiva krafter skaffat vapen från imperialistiska källor. 2014 genomförde t ex USA en rad flygräder för att hjälpa YPG (Folkets försvarsstyrkor), som var belägrade av den islamistiska terrorgruppen Isis i Kobane, en turkisk stat på gränsen mellan Syrien och Turkiet. Det stödet var avgörande för att besegra Isis, annars skulle hundratals kurdiska liv ha gått till spillo och hundratals kvinnor blivit våldtagna och förnedrade. USA fortsatte att förse YPG med vapen som de bästa soldaterna i kampen mot Isis i norra Syrien, till förtret för Turkiet och högerkrafter i USA – tills Donald Trump kom på att YPG var nära llerat med PKK (Kurdiska arbetarpartiet) och att båda hade kommunistiskt ursprung. Jag var en av dem som starkt stödde YPG:s inställning. I politiken får man aldrig säga aldrig. Och sen var det ju också så att Storbritannien av sina egna skäl bevärnade [Josip Broz] Titos kommunistiska motståndskrafter i Jugoslavien under andra världskriget och följden blev att kommunisterna kom till makten i det landet.

I Storbritannien finns det knappast någon som har samma uppfattning som Johan Bellamy Foster och den *Monthly Review* han ger ut – ovillkorligt stöd åt Ryssland. Sen har vi dom i *Ukraine Solidarity Campaign*, som inte överhuvud taget vill höra talas om frågan om Nato, ett svårt misstag som jag ser det. Högern i Europa och USA, och delar av militär- och säkerhetsapparaterna, försöker omvandla detta krig till ett totalt krig via ombud mot Ryssland. Den nye brittiske överbefälhavaren, generallöjtnant Patrick Sanders, sade vid en internationell konferens anordnad av arméns tankesmedja, att brittisk militär måste förbereda sig på ett markkrig mot Ryssland. [USA:s president] Joe Biden säger öppet att Ryssland måste försvagas avsevärt genom sanktioner och militärt nederlag.

Som du konstaterar har frågan om Natos inblandning kanske varit det som diskuterats mest inom vänstern. Hur ser du på Natos roll i konflikten?

Idag driver man på för att göra Nato ”globalt” och bli ramverket för att konfrontera Kina, inte bara Ryssland.

Ökad militarisering, väldigt ökade försvarsbudgetar, överföring av USA:s flotta till Stilla havs-området och alltfler amerikanska soldater i Europa – det är vad som står på dagordningen och mycket av det samordnas via Nato. Den amerikanske statsvetaren William I Robinson kallar detta för ett inslag i ”militariserad ackumulation”, där han tänker på det sätt utgifter för försvar, paramilitär och polis, plus ökad övervakning av invånarna – allt under djupt samspel med hightech-företag som Apple och till och med Facebook – blivit en mycket större del av kapitalackumulation och profiter.

Militariserad polisövervakning i USA och på andra håll är en perfekt illustration av hur detta system fungerar. En ny permanent rustningsindustri har etablerats. På 1980-talet kallade Mary Kaldor [professor i global styrning vid London School of Economics] Reaganadministrations groteska försvarsutgifter för en ”Barock arsenal”. Nu har vi Super-Barock-arsenaler, groteska nivåer på militärutgifter och vapeninnovationer helt onödiga även mot bakgrund av Natos utsvävande målsättningar. Ta USA:s smygflygplan (stealth fighters) och bombplan.

Varför behöver de både F-22- och F-35-smygflygplan, som båda kostar miljarder? Oavsett vilken fiende de planerar att slåss mot finns inget bra skäl. Och USA håller nu på att modernisera och uppdatera redan existerande F-16 stridsflygplan, som man nyligen sålt till Turkiet. På alla områden – armé, flotta, flygvapen och marinkår – har USA och dess allierade överflöd på vapen, som förser stora vapenindustrier som Lockheed Martin, Nurthrup Grumman och BAE Systems med oerhörda profiter. De flesta av de främsta vapentillverkarna är amerikanska, men på topp 10-listan över profiter finns också tre kinesiska bolag.

Militariseringen sträcker sig ut i rymden eftersom framför allt USA och Kina förstärker sina program för rymdövervakning och rymdvapen.

Militariserad ackumulation är kopplad till imperialismens nya ideologi. Fram till 1990 fanns det gamla antikommunistiska kalla kriget mot Sovjetunionen, men också mot Kina, Vietnam och Kuba. Efter 11 september blev kriget mot terrorn det övergripande begreppet, som motiverade imperiets interventioner i Irak och Afghanistan, men också USA:s fortsatta operationer i Afrika, där dussintals enskilda räder mot islamister sker varje dag.

Nu är kriget mot terrorn över enligt amerikanska försvarsanalytiker. Även om man fortfarande genomför anti-islamistiska operationer ligger prioriteringen nu på förberedelser för ett öppet krig mot Ryssland och längre fram mot Kina. Kina är huvudfiende av det enkla skälet att det är det enda land som kan hota USA:s ekonomiska maktställning. Vad man måste förstå här är att de krig som förbereds kanske aldrig blir av, men att USA försöker hävda sin militära styrka och tillskansa sig ledarskap över Väst och permanent tryck på sina fienders ekonomier. Beträffande det senare är jag emot sanktioner mot Ryssland. Det är en del av USA:s sanktionspolitik, där 39 länder har utpekats i 8 000 enskilda sanktioner mot ett stort antal personer och företag.

Francis Fukuyama, mannen bakom teorin om ”historiens slut” är tillbaka med en definition på vad som blivit huvudtemat för den nya tidsåldern. Inte helt förvånande är det ”autokrati mot demokrati”, vilket förstås löper helt parallellt med ideologin om ”demokrati mot diktatur” från det första kalla kriget (1950-90). Precis som den första varianten har denna nya uppslutning bakom kapitalistisk demokrati sina motsättningar och problem. Till exempel hänförs världens mest repressiva stat, Saudiarabien, till kategorin ”demokratier” på grund av att det är ”vår” bundsförvant och en viktig oljeproducent. Kuba däremot hamnar i kategorin ”autokratier”, trots dess storartade sociala landvinningar för arbetarklassen, på hemmaplan och utomlands.

Översvämningarna i Pakistan visar åter att de stora kriserna och konflikterna i vår epok inte går att sammanfatta som ”demokrati mot autokrati”, utan som behovet av radikala åtgärder för att lösa problemen med klimatkris, fattigdom, svält, krig och den växande klyftan mellan den globala elitens levnadsstandard och huvuddelen av mänskligheten. Strukturen i det sistnämnda har på ett lysande sätt klargjorts av William I Robinson och Yusef K Baker i artikeln ”Savage Inequalities”.

Den Natovänliga ideologiska mobiliseringen kring Ukraina, oerhörd i USA och Europa, har sitt eget hyckleri – västmakter, inte minst Storbritannien, har levererat flygplan, vapen och målexpertis till Saudiarabiens förfärliga krig mot Houthirebellerna i Jemen, ett krig som varit minst lika brutalt som Rysslands krig i Ukraina, sannolikt än värre. Och samtidigt hittar man nästan ingenting om det i västliga medier. En rapport från Unicef 2021 angav antalet döda i Jemen till 377 000 – sannolikt 400 000 idag och lika många skadade. Ändå nämns detta inte och det hörs ingen upprördhet från västliga ”demokrater”.

Gentemot pro-Nato ideologin om ”demokrati mot autokrati” måste socialister förklara att världen härjas av inom-imperialistisk rivalitet, mellan USA, Kina och Ryssland. Men med två viktiga förbehåll. För det första att Kinas militära gestikulerande är helt och hållet defensivt,

främst utformat för att utkämpa ett försvarskrig mot USA längs den egna kustlinjen och i Sydkinesiska havet. Kina har inga hangarfartyg utanför Kaliforniens kust och Kina är den enda större kärnvapenmakten att sedan 1960-talet hålla fast vid doktrinen om att inte bli först med att använda kärnvapen. För det andra att Kina ju är en autokrati, en statskontrollerad kapitalistisk regim med hårdhänt och brutal repression, där ett av exemplen är omfattande fängslanden och det kulturella folkmordet mot uigurerna i Xinjiangprovinsen. Och givetvis också dess brutala repression mot demokratirörelsen i Hong Kong.

Men jag tror inte att Kina skulle våga sig på en militär attack mot Taiwan. Förutom att det skulle leda till en militär konfrontation med USA är Kina också starkt beroende av handel med Taiwan, i synnerhet import av Taiwantillverade datachips, som det råder stor brist på internationellt.

Beslutet om att satsa på "Natos utvidgning" fattades på toppmötet i Bryssel 1994. Då hade Nato 16 medlemmar, nu är det 28. De staterna har bara 13 procent av världens befolkning, men 45 procent av dess BNP – vilket utan omsvep gör klart att de representerar de rikare länderna i världen. I sin bok från 1997, *The Grand Chessboard*, hävdade USA:s nationelle säkerhetsrådgivare Zbigniew Brzezinski att Ukraina är nyckeln till kontroll över Eurasien, militärt och politiskt. Med Eurasien avses hela det sammanhängande området från Portugal till Japan. Titta på kartan och det står omedelbart klart vad han tänker på. Jag anser att den sortens herravälde fortfarande är vad USA är ute efter. På Nato-toppmötet 1994 enades man om operationer "utanför området" (i Afghanistan till exempel). Att ha Natos hatt på sig är inte det avgörande. Som jag ser det är Aukus, med USA, Storbritannien och Australien, i själva verket Stilla havs-versionen av Nato. USA:s närmaste bundsförvant, Storbritannien, slöt upp bakom Irakkriget, där avsaknaden av en namnskyld med Nato på mer var en formsak än något reellt.

1987 lade Sovjetunionens siste ledare, Michail Gorbatjov, fram tanken på ett "gemensamt europeiskt hemland", där varken Ryssland eller Europa, öst som väst, skulle ingå i någon militär allians, utan i stället samarbeta om att åstadkomma fred och välstånd över hela kontinenten. Natos militära motståndare, Warszawapakten med Albanien, Bulgarien, Tjeckoslovakien, Östtyskland, Ungern och Polen hade ju faktiskt upplösts. Kommunismen i Ryssland hade fallit och vad fanns det då för mening med att ha kvar Nato? Den ryska invasionen av Ukraina har förstås löst dilemmat med syftet med Nato och knutit europeerna närmare USA:s dominans.

USA:s presidenter under denna period, George Bush Senior och Bill Clinton, skulle aldrig ha gått med på idén om ett gemensamt europeiskt hemland, för Nato handlar om att USA helt dominerar alla europeiska diskussioner om ekonomi och säkerhet. Via Nato, Internationella valutafonden och Världsbanken har Väst i stället, med USA i spetsen, drivit igenom en revanschistisk syn på Ryssland. Inom ekonomin handlade det om chockterapi och privatiseringar och säkerhetsmässigt om att föra Nato ända upp till Rysslands gränser.

Det är bakgrunden till återkomsten av storrysk nationalism som viktig politisk kraft. Putin var ett viktigt namn inom FSB, den hemliga polis som tidigare hette KGB. Militär- och säkerhetsapparaterna revolterade mot de miljardärer som fått den ryska ekonomin att krascha och som vek ner sig inför ett triumferande Nato. Apparätjiks i säkerhetsapparaten kring Putin hade heller inte försummat att fylla sina egna fickor. Men nu var miljonärerna tvinga att lyda Kremles diktat. Dugin steg fram som ledare för den national-bolsjevikiska rörelsen, som ju inte hade något som helst med bolsjevism att göra.

I den artikel jag tidigare nämnde sade du att parollen "Nej till Natos expansion" visserligen var korrekt, men att den inte fick vara någon central paroll för antikrigs-rörelsen och vänstern och att huvudparollen i stället borde vara "mot Rysslands krig,

för eldupphör och tillbakadragande av alla ryska trupper”. Är detta fortfarande din åsikt? Borde inte fokus hellre ligga på krav på förhandlingar för att få ett slut på kriget?

För närvarande tror jag att det fortfarande är rätt att kräva eldupphör och ryskt tillbakadragande. Just nu avvisar Ryssland meningsfulla förhandlingar och Natoländerna uppmanar Ukraina att inte förhandla innan man vunnit militärt. Men det råder akut behov av eldupphör för att få stopp på den slakt som pågår. Jag anser att Ryssland redan åsamkats ett större nederlag. Ukrainas president Volodymyr Zelenskyj har redan erbjudit sig att överväga ukrainsk neutralitet och andra säkerhetsgarantier som del av en uppgörelse. Båda parter har akut behov av en förhandlingsuppgörelse, men ledningen i Ryssland måste då gå med på att målet att eliminera Ukraina som nation gått om intet och att man inte kan hoppas på något mer än lite smulor att rädda ansiktet med.

En del kommentatorer påstår att vi borde önska största möjliga militära nederlag för Ryssland för att det skulle tjäna som varning till alla imperialister att inte invadera andra länder. Det är kalvstek i himmelens höjd, önsketänkande. Ett stort militärt nederlag för Ryssland kommer att uppfattas som en stor seger för USA och Väst och kommer bara att uppmuntra dem att gå vidare till nästa punkt på dagordningen – Kina. Att dessutom sätta sina pengar på att Putin skulle ta sitt förnuft till fånga och aldrig använda sig av sina taktiska kärnvapen, oavsett vilka riskerna för Ryssland skulle vara, är ett väldigt farligt synsätt. Ett mer omfattande krig med Ryssland hotar världen med en nukleär katastrof – ytterligare ett skäl till varför vi bör arbeta på att få ett slut på detta krig.

Personligen är jag tveksam beträffande Rysslands förmåga att uthärda ett krig hur länge som helst, men den nuvarande regimen kan, på grund av sin makt över polisapparaten, hålla ut i många år, trots att det blivit alltmer impopulärt.

Jag anser det också vara rätt att kräva en normalisering av export av ukrainskt vete och ryska produkter inom jordbruk och konstgödsel, som behovet är desperat av i Afrika och på andra håll. Alla hinder måste bort både för rysk och ukrainsk export av dessa livsviktiga varor.

”Nej till Natos expansion” är en överflödigt paroll, för förutom Ukraina har Nato inte längre någon annanstans att ta vägen i Östeuropa eller Skandinavien. Ett viktigare krav är att upplösa Nato. Vänstern behöver också skärpa sin kampanj mot den militarisering som pågår internationellt. I synnerhet i Europa sker en massiv militarisering och de flesta regeringarna ökar sina försvarsutgifter. USA är världens största exportör av militär utrustning, men före kriget var Ryssland den näst största vapenexportören i världen, där man handlade med reaktionära regimer som i Egypten, Pakistan, Myanmar, Malaysia, Indonesien, Sri Lanka och andra.

Krig och militär är en katastrof för miljön. USA:s militär är världens enskilt största institutionella konsument av olja – och därmed en av de främsta i världen när det gäller utsläpp av växthusgaser. Kriget i Irak och Afghanistan har haft svåra konsekvenser för natur och miljö i de länderna. Militärfordon konsumerar oljebaserat bränsle i extremt hög takt och de fordon som används i krigszonerna har producerat många hundratusen ton koloxid, kväveoxid, kolväten och svavelväte förutom all koldioxid.

Ytterligare ett offer för Putins krig har det kurdiska folket varit, något som du skrivit utförligt om, och som nu offerats åt Turkiet av Sverige och Finland i utbyte mot att få bli medlemmar av Nato. Hur har kriget i Ukraina påverkat Turkiets krig mot kurderna?

I själva verket har Nato förhandlat bort Finland och Sverige som säkra platser för kurdiska och turkiska motståndare till Turkiets president Recep Tayyip Erdogan. Erdogan har krävt att 33 anhängare till PKK ska utlämnas. Vi får se hur detta slutar. Det kan till och med leda till att Sveriges och Finlands anslutning till Nato blockeras om inte utlämningarna beviljas, även om

det låter osannolikt. När Sverige och Finland väl kommit med i Nato kommer Erdogans möjligheter att utnyttja den frågan att minska.

Erdogan har försökt framstå som en ”seriös medlare” mellan Ryssland och Ukraina och har sett till att båda sidor gjort eftergifter. Affärsförbindelserna mellan Ryssland och Turkiet blomstrar när Turkiet drar fördel av låga ryska priser. Exempelvis har oljeexporten till Turkiet fördubblats sedan kriget började. Turkiets ekonomi är i blåsväder och Erdogan har inga planer på att försumma de ekonomiska fördelarna av kriget.

Storbritanniens avgående premiärminister Boris Johnson var en av de mest krigiska i stödet till Ukraina och använde det till att främja återupprustning och projekt som Aukus. Vilken har varit Storbritanniens, och i synnerhet Johnsons, roll i kriget? Vilka konsekvenser har kriget fått i brittisk inrikespolitik och den pågående kapplöpningen om ny ledare för Torypartiet. Och vilka konsekvenser har den kapplöpningen i sin tur för brittisk politik?

Johnson försökte framstå som Ukrainas bästa vän, delvis för att Storbritannien är USA:s mest lojala vän inom Nato och delvis i ett fåfängt försök att utmåla sig som internationell statsman. Men de båda som tävlar om att ta över som ledare för Tories, Liz Truss – som kommer att vinna – och Rishi Sunak har gett okritiskt stöd till Nato, vilket inte är något annat än vad man kunde förvänta sig. Båda har lovat att öka de brittiska militärutgifterna till 3 procent av BNP.

Även labourledaren Keir Starmer har gett okritiskt stöd till Nato. Detta har fått betydelse för labourpartiet för i början av kriget krävde Starmer av en grupp på elva vänsterinriktade parlamentsledamöter att de skulle ta bort sina namn från ett uttalande av *Stop the War Coalition* som kritiserade Nato och att de inte skulle framträda på ett av organisationens möten. Det har lett till en del oenighet inom labours vänster, där författaren och journalisten Paul Mason, som desperat försöker bli kandidat för labour inför nästa val, har sagt att brittiska försvarsutgifter måste öka och att personer som är kritiska mot Nato inte hör hemma i labourpartiet. Det är ingen tvekan om att kritik av Nato för närvarande inte är populärt. Men saker och ting kan förändras när kriget drar ut på tiden och den katastrofala ekonomiska kris som väntar Storbritannien verkligen exploderar.

I detta politiska läge har ett nytt initiativ – *Enough is Enough* – uppstått. Vad kan du berätta om det och dess betydelse för vänstern?

Bakom uppkomsten av *Enough is Enough* finns en allians för facklig propaganda och kampanjer och ett växande uppsving för facklig kamp och nationella strejker, under ledning av RMT (National Union of Rail, Maritime and Transport Workers), järnvägsanställda, och tätt i spåren finns också CWU (Communication Workers Union), postanställda, kommunalt anställda, jurister, sophanterare och många fler. I somras fick många utländska turister en chock när tågtrafik och tunnelbanan i London var i strejk. Besökare till den världsberömda kulturfestivalen i Edinburgh chockades också av högarna av oinsamlade sopor över hela staden. Fackföreningarna är tillbaka, och det med besked.

Orsaken är den massiva ökningen av levnadsomkostnaderna. Inflationen är på drygt 10 procent och index för detaljhandeln har ökat med 15 procent. Ingen, särskilt inte ungdomar, har råd med hyrorna, som i London tar drygt 50 procent av den disponibla inkomsten. Och nu exploderar energipriserna bokstavligen talat med miljontals som få kommer att få betala mer än 4 500 pund för gas och elektricitet nästa år. Miljontals kommer att få välja mellan att äta eller att värma upp sina bostäder (avgörande under vintern i Storbritannien). Konsekvenserna kommer att bli ohyggligt storas för de fattiga, barn, pensionärer och handikappade. Organisationer som delar ut mat har också hamnat i kris och donationerna till dem minskar kraftigt. Vålgörenhetsorganisationerna drunknar i strömmen av nya kunder.

Sammantaget handlar det om en förkrossande utarmning av hela sektorer av befolkningen. Den nye premiärministern Liz Truss, vald av bara 125 000 medlemmar av Torypartiet av en befolkning på 70 miljoner, säger att hon inte tänker komma med några ”gåvor”, utan sänka skatter, vilket i huvudsak gynnar de rika och välbärgade. Hon planerar också att lagstifta om förbud mot strejker i offentlig service.

Mick Lynch, generalsekreterare för järnvägsanställda inom RMT, har framstått som den främste talespersonen för denna nya våg av militant facklig aktivism och kampanjen *Enough is Enough*. Därmed har han blivit språkrör för miljonerna av fattiga och mest exploaterade. Det är hårda tider och en hård kamp som väntar.

Original: [Ukraine war, imperialism and the left](#)

Översättning: Björn Erik Rosin

Lästips:

David Ost: [Ingen vänsteruppfattning kan rättfärdiga Putins attack på Ukraina](#) (mars 2022)

Taras Bilous: [Kriget i Ukraina, internationell säkerhet och vänstern](#) (24 maj 2022)

Tom Harris: [Rapport från Internationell solidaritetskonferens med Ukraina](#) (14 maj 2022)

Volodja Vagner: [Svenska vänstern och kriget i Ukraina](#) (augusti 2022)